

העגלה מטלטלת והסוסים צועדים בינות עצים מוריקים. לפתע קורא אחד החסידים: "הביטו! הגענו למקום ישוב!" העגלה עצרה, והכל ירדו מן הכרפורה וגלו עצמם נצבים בלבם של כפר קטן. בפתחו של הבית הסמוך היתה קבועה מזוזה, והחסידים מהרו לנקש על הדלת. "שלום עליכם, ר' יהודי!" פנה רבי שמחה בונים אל בעל הבית, "האם נוכל לנוח קמעא בביתך, ואף לאכל מעט?"

"לכבוד רב הוא לי" השיב האיש בשמחה. "אולם בקשה קטנה לנו אליך", הוסיף רבי שמחה בונים בשם חבריו, "מעדיפים אנו לאכל מאכלי חלב בלבד."

"צר לי", ענה בעל הבית באדיבות, "אולם אין בביתי כלל מאכלי חלב, אשמח להגיש לכם בשר משבח!"

מפנין שפה, החלו החסידים להמטיר על בעל הבית שאלות רבות:

"מי שחט את הבהמה?"

"האם המלחה כדיון?"

"האם לא התעוררה כל שאלה במהלך הכנת הבשר?"

מאחורי הפנור נשמע קול חזק: "חסידים!" הפל הפנו את ראשם אל עבר הדובר. היה זה אדם זקן הלבוש בלויי סחבות.

"חסידים!" הוסיף האיש וקרא, "רואה אני שהנכם מקפידים מאד על כל דבר הנכנס אל פיכם, בודקים אותו וחוקרים בשאלות רבות. אך אמרו לי, האם מקפידים אתם כל כך גם על כל דבר היוצא מפיכם? האם גם על כך שואלים אתם וחוקרים היטב האם מתר לדבר דבר זה או לאו?"

*

"כעת מבין אני", אמר רבי שמחה בונים לחבריו, "מה היתה מטרתה של הנסיעה שאליה שלח אותי הרבי. רצה הוא שאשמע מלים אלו, היוצאות מפי הזקן, ואכניס אותן עמק אל לבי."

(ספורי צדיקים)

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (יב, ג)

מעשה בצדיק רבי פנחס מקוריץ, שנקלע בדרך לעירה זסלב, ופגש שם את חזן העירה, שהיה בדרך לביתה של יולדת. "הלילה הוא ליל השמורים שלפני ברית המילה, והולך אני לקרא קריאת שמע באזני הרך הנוולד" - שח החזן באזני הרבי.

"ומפני מה נוהגים לקרא קריאת שמע באזני התינוק?" - שאל רבי פנחס. תשובתו של החזן גרמה לרבי פנחס הנאה מרבה, וכך אמר:

"דרשו חז"ל במשנה (ברכות ב, ב): 'למה קדמה פרשת 'שמע' לפרשת 'והיה אם שמוע'? כדי שיקבל עליו על מלכות שמים תחלה, ואחר כך יקבל עליו על מצוות'. והנה תינוק זה, צריך לקבל עליו מחר על מצוות, בהפנסו לבריתו של אברהם אבינו. אך כיצד יעשה זאת, והרי עדין לא קבל עליו על מלכות שמים? לכן אנו המנהג אנו נוהגים, לקרא לפני הברית באזני התינוק את קריאת שמע, ובזה גורמים לנשמתו לקבל עליה על מלכות שמים, עוד לפני קבלת על מצות המילה."

(אוצר חיים)

"והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים" (יג, ב)

מה הטעם לכך שהמצרע נטהר דוקא אצל הכהן?

נגע הצרעת בא בעקבות לשון הרע. כאשר אדם מספר לשון הרע, הוא גורם לריב ולפרוד לבבות, ועל פן טהרתו היא - לבוא אל הכהן. על אהרן הכהן נאמר שהיה "אוהב שלום ורודף שלום" (פרקי אבות א יב). כאשר יבוא בעל הלשון הרע אל הכהן, הוא ירפאו, וילמד אותו כיצד להרבות שלום ולהמעיט במחלוקת.

(פלי יקר)

"זאת תהיה תורת המצרע" (יד, ב)

אמר רבי פדת: ברית פרוטה לקדוש ברוך הוא בעולם, שכל מי שמספר לשון הרע ילקה בצרעת. מנין? שנאמר: "זאת תהיה תורת המצרע" - המוציא שם רע.

"בואו עמי!" קרא רבי שמחה בונים אל עבר כמה חסידים, "עלו לעגלה ונצא אל הדרך!"

"לאן אנו נוסעים?" שאלו החסידים בתמיהה, "אינני יודע", השיב רבי שמחה בונים, "רבנו הגדול, היהודי הקדוש מפשריסקא, צוה עלי לצאת לדרך, ואת זאת אני עושה בלי שאלות!"

הלולא דצדיקיא | חיים הופקוביץ

ר ישעילה מקרעסטיר

< יום שני ג' באייר (תרפ"ה)

ר ישעילה מקרעסטיר התייתם מאביו בקטנותו, וכבר בהיותו בן 12 לקחה אותו אמו האלמנה אל הצדיק רבי צבי הרש מליסקא - שיהיה לו לאב ומורה דרך רוחני. עד מהרה התחבב הנער היתום על הצדיק, הוא קרבו אליו ומינהו למשמשו, וכה זכה ישעילה הנער ללמד ממנו תורה והנהגות קדושות.

הוא ראה כיצד מקיים רבי צבי הרש צדקה בכל מאדו, וגם הוא הרבה בצדקה ובחסד.

ראו אנשי ליסקא, כי המשמש הצעיר עוסק הרבה בצדקה, והעניקו לו מכספם. הם ידעו, שישעילה ישמש בכסף זה לצדקה ולמעשים טובים.

ומעשה היה באחד מיהודי ליסקא שפנה אל ישעילה בבקשה שילווה לו סכום כסף גדול. ישעילה לא הכירו ולא ידע מה טיבו, אך בכל אופן נעתר לבקשתו ובמאור פנים ובשמחה הלווה לו את מלוא הסכום.

עברו שבועות אחדים, ועדין לא השיב היהודי את הכסף.

לרבי צבי הרש, נודע הדבר.

באחד הימים קרא הצדיק לישעילה, וצנה עליו ללכת עם שני חסידים נוספים, לגבות מאותו יהודי את החוב.

חשש ישעילה: "אולי אין ללווה כסף. הוא יתביש כשנבוא אליו, ולא יוכל להשיב את הסכום."

לזה ישעילה סכום כסף גדול, ובחשאי, מבלי שיראהו איש, מהר ללווה, ומסר לו את הכסף.

"רבי יהודי, - לחש לתוך אזנו - עוד מעט אבוא אליך עם שני חסידים, בפקדת הרבי, לגבות את החוב. תוכל למסר לי כסף זה בשעה שנבוא."

צנוע וענו היה ישעילה. הוא הצליח להסתיר גדלותו מעיני אנשי ליסקא. רק רבי צבי הרש ידע את גדלותו ואת צדקתו של המשמש שלו.

גדלותו של ישעילה בתורה היתה עצומה. כל רצונו היה לעבד את השם ולהיטיב עם הבריות. לעצמו לא היה זקוק לדבר, אך לאחרים דאג ככל יכולתו. בכספו היה קונה בגדים ונעלים ליתומים עניים, ומשלם למלמדים שילמדו אותם תורה, ומחלק צדקה ביד גדיבה.

גם כשנשא אשה, המשיך רבי ישעילה לחיות בפשטות. הוא ואשתו הצדקת הרבו במעשי צדקה וחסד. פעמים רבות נתנו כל אשר להם לעניים ולנצרכים, והם עצמם נותרו רעבים.

לאחר פטירת רבו, עבר רבי ישעילה להתגורר בקרעסטיר.

ומעשה היה בבקר אחד, עת יצא ר ישעילה לתפלת שחרית ופתאם הבחין הוא בתושב העירה, איציקל הסבל, חומק מבעד לשער החצר, כשהוא נושא על שכמו חבילת עצים להסקה.

הרבי שתק, הוא לא קרא לגנב ולא הוכיח אותו, על שנטל מחצרו עצים ללא בקשת רשות.

מיד לאחר התפלה שלח רבי ישעילה לקרא לחוטב העצים.

"חטב נא לי פמות נכבדה של עצים להסקה", בקש ממנו הרבי.

"מוזר הדבר, - התפלא חוטב העצים - רק בשבוע שעבר הבאתי לרבי עצים רבים, הנחתי אותם בחצר הבית שלו. לשם מה זקוק הרבי לעצים נוספים?"

לא אמר חוטב העצים לרבי דבר, ומחר למלא בקשתו.

שעה קצרה לאחר מכן הגיע חוטב העצים אל רבי ישעילה. "רבי, העצים מוכנים בעגלתי, היכן להניח אותם?"

"מהר והבא את העצים לביתו של איציקל הסבל, - זרז הרבי את חוטב העצים - ילדים קטנים לו, ואין לו במה לחמם את הבית."

הושלמה הסדרה!

מְדַרְשֵׁי הַנ"ך
לְיַלְדֵי יִשְׂרָאֵל

כרך 11 על דניאל עזרא ונחמיה

לגילאי 7 ומעלה | 11 כרכים

מתחילת יהושע עד סוף מלכים ב' ודניאל עזרא ונחמיה.
עכשיו בחנויות הספרים ובמספר הנ"ל

